

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.537 van 13 maart 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat N. VANSPEYBROUCK en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Arabische afkomst en hebt u de Iraanse nationaliteit. U bent afkomstig uit Shush. U was in Iran een professionele topsporter (boks en kick boks) en nam deel aan allerlei binnen- en buitenlandse wedstrijden. Tevens gaf u les aan enkele sportscholen. Ondanks uw goede prestaties zou u nooit zijn uitbetaald voor uw werk, noch zou u voordelen in de vorm van cadeau's, onroerend goed en geld hebben ontvangen die aan alle sportlui van uw niveau toekwamen. Ook zou u zijn geweigerd deel te nemen aan een wedstrijd in Syrië. U zou regelmatig klacht hebben ingediend tegen deze mistoestanden, maar zou nooit reactie hebben gekregen op uw schrijven. U meent dat u onrechtmatig werd behandeld omwille van uw Arabische afkomst. U zou onder dwang lid zijn geworden van de Bassidj (Mobilisatie van de Verdrukten) en kreeg de opdracht uw familie en andere Arabieren te bespioneren. Ook zou van u zijn geëist jonge koppels met een illegale relatie te slaan en opgepakte dronkaards te mishandelen. U weigerde evenwel dergelijke zaken te doen. Drie dagen voor uw vertrek uit Iran zou u naar de dienst lichamelijke opvoeding zijn gegaan omdat u uitleg

wilde over een brief waarin stond dat u niet langer aan het werk mocht blijven als bokstrainer. Er zou u als reden hiervoor zijn gemeld dat u uw taak als Bassidj niet goed genoeg uitvoerde. Uiteindelijk zou u een aanbevelingsbrief voor werk in een bedrijf hebben aangevraagd, wat u echter werd geweigerd. U zou hierop zijn beginnen te vloeken op de geestelijke leider Khamenei en president Ahmedinejad. Er zou u zijn gevraagd buiten het bureau te wachten. Na een half uur zou u door de opgeroepen Niruye Entezami (reguliere politie) zijn opgepakt en geslagen. U zou naar het politiebureau van Hosseinabad zijn overgebracht. Tijdens uw ondervraging zou u zijn mishandeld. Er zou zijn geïnsinueerd dat u tot een Arabische partij "Hezbe Arab" behoorde. Uiteindelijk zou u diezelfde avond zijn vrijgelaten door bemiddeling van een vriend van uw vader, H. K. (...), die de eigendomsakte van de winkel van uw broer K. (...) als borg gaf. Hoewel de politie u zei dat u de volgende dag moest terugkomen, zou H. K. (...) u naar een plaats hebben gebracht vanwaar u naar uw zus Z. (...) ging. U vernam van H. (...) dat hij uw dossier had gezien en dat u tot acht jaar cel riskeerde. Rond 10 Mordad 1368 (Iraanse kalender, komt overeen met begin augustus 2007 in de Gregoriaanse kalender) zou u vanuit Shush naar Teheran zijn vertrokken, waar u twee dagen bij uw zus F. (...) logeerde. Vanuit Teheran zou u een trein naar Van in Turkije hebben genomen. U zou gebruik hebben gemaakt van een vals paspoort op naam van I. J. (...). Het paspoort zou terug zijn genomen door uw smokkelaar. Uw treinticket zou u hebben verscheurd. Vanuit Van zou u naar een andere stad zijn gegaan, waar u op een schip stapte dat u naar Istanbul bracht. Na enkele dagen verblijf in Istanbul zou u door smokkelaars in een vrachtwagen zijn gezet waarin u naar België reisde. Op 20 augustus 2007 diende u hier een asielaanvraag in. U vreest bij een eventuele terugkeer naar Iran in de gevangenis terecht te komen, te worden gemarteld en de doodstraf te krijgen omdat u een Arabier bent. Na uw vertrek zou het Ettelaat (Ministerie van Informatie) bij u thuis zijn binnengevallen en documenten, o.a. uw reispaspoort en sportfilms, hebben meegenomen. Sindsdien zou ook uw identiteitsboekje (shenasnameh) zoek zijn. Van uw broer J. (...) in Iran kreeg u in België een fax van een convocatie van de Niruye Entezami op uw naam. U vernam dat het Ettelaat elke twee weken bij uw ouders en uw broer J. (...) en zus Z. (...) binnenvalt om u te zoeken. U bent niet op de hoogte van eventuele verdere gerechtelijke stappen die tegen u zouden zijn ondernomen. Begin december 2007 zocht u contact met leden van de "Ahwazi Democratic Popular Front" (ADPF). U besloot actief sympathisant te worden en deel te nemen aan een manifestatie op 10 september 2008, waar werd opgekomen voor de Azeri taal in Iraanse scholen. Ter staving van uw identiteit en uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw nationaliteitsbewijs (kart-e melli); een kopie van een fax van de eerste bladzijden van uw identiteitsboekje (shenasnameh); een kopie van uw rijbewijs; uw militaire vrijstellingskaart; uw lidkaart van de Bassidj; allerhande documenten (lidkaarten, certificaten, krantenartikels, aanbevelingsbrieven, bedankingsbrieven...) aangaande uw sportactiviteiten en deelname aan kampioenschappen; een certificaat van deelname aan een wedstrijd in Wit-Rusland en foto's van u tijdens het uitoefenen van uw sport; diverse aanbevelingsbrieven van de burgemeester van Shush, o.a. aan de vertegenwoordiger van het Departement Huisvesting van Shush, met het verzoek u een stuk bouwgrond toe te kennen; andere briefwisseling met betrekking tot uw probleem tot het verkrijgen van bouwgrond, waaronder een brief van u aan het Ministerie voor Huisvesting waarin u zich beklagt over het feit dat u aanvraag tot het verkrijgen van een stuk bouwgrond was goedgekeurd en dat u daarvoor reeds een som geld had betaald, maar dat de verkoop uiteindelijk toch niet kon doorgaan en waarin u het Ministerie om een tussenkomst verzoekt; een aanbevelingsbrief van de directeur van het Departement Lichamelijke Opvoeding van Shush aan de Islamitische Raad van Shush om u te helpen; aanbevelingsbrieven van de burgemeester van Shush, van het Bokscomité van Shush, van het secretariaat van de gouverneur van Khuzestan aan de zuivelfabriek Pegah om u tewerk te stellen; meerdere brieven, alle daterend van 2007, o.a. van de verantwoordelijke van het bokscomité van de provincie Khuzestan, van de Kung Fu Toa Vereniging, van de Mun Tha International organisatie, van het Onafhankelijk Comité van Full Contact van Khuzestan; van het Comité Extra Kick Boxing van Iran, met de mededeling dat u uitgesloten wordt van verdere deelname aan bokstoernooien en dat u niet langer bokstrainer mag zijn; een kopie van de convocatie (dd. 07/07/1386, 29/09/2007) van de Niruye Entezami die u via uw broer verkreeg en waarin u opgeroepen wordt om op het politiebureau uitleg te komen geven algemene informatie over het schenden van de rechten van Arabieren in Iran van de website van al-ahwaz. Na uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 29 november 2007 stuurde u een uittreksel van een weblog waar wordt geschreven over problemen van worstelaar Hamid Bani Nabi bij de registratie van een stuk grond; een artikel van het internet geschreven door dr. Golmorad uit Heidelberg over de discriminatie van minderheden in Iran; een artikel uit een lokale krant in Brugge (dd. 09/05/2008) waarin uw familienaam wordt genoemd als winnaar van een trofee voor beste amateur bokser. Tijdens uw gehoor op 3 november 2008 legde u enkele foto's van u neer tijdens een manifestatie op 10 september 2008 in Brussel en een kopie van een attest (dd.29/09/2008) van de ADPF. Op 2 december 2008 bracht u een print van een attest van de ADPF (dd.29/09/2008) en verklaarde dat het een origineel document was dat het eerste attest moest vervangen.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u ingeroepen vervolging door de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van een incident op de dienst lichamelijke opvoeding is immers geenszins geloofwaardig. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van de door u neergelegde convocatie waarmee u beweerde uw vervolging te kunnen staven. Er is immers niet voldaan aan een aantal formele en inhoudelijke vereisten voor dergelijke documenten. Uw algemene geloofwaardigheid komt hierdoor ernstig in het gedrang. Deze vaststelling wordt nog extra bekrachtigd doordat u geenszins op de hoogte bent van eventuele verdere gerechtelijke stappen die tegen u zouden zijn ondernomen na uw vertrek uit Iran. U weet enkel dat het Ettelaat u meermaals bij uw familie zou komen zoeken zijn en dat er dan enkel gezegd wordt dat u zich moet aanmelden. U bent echter niet op de hoogte of u officieel in beschuldiging bent gesteld. U weet evenmin of het feit dat u zich niet meer zou zijn gaan aanbieden op het politiekantoor de dag na uw vrijlating verdere gerechtelijke gevolgen zou hebben gehad. U zou hiernaar ook niet geïnformeerd hebben bij uw ouders. Dit zou u overigens niet interesseren (CGVS 29/11/2007 p.30-31). Een dergelijke houding is maar moeilijk in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die asiel vraagt kan overigens verwacht worden dat hij zich spontaan en zo volledig mogelijk informeert over de situatie in zijn land van herkomst. De voorgaande vaststellingen maken dat geen geloof gehecht kan worden aan de rechtstreekse aanleiding voor uw vertrek uit Iran.

Met betrekking tot de door u ingeroepen discriminatie die u tijdens uw sportcarrière ondervond omdat u van Arabische origine bent, dient te worden opgemerkt dat deze bezwaarlijk zwaarwichtig genoeg is om te kunnen spreken van een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een vernederende of onmenselijke behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook dient te worden gesteld dat uw bewering dat u als Arabier geen recht had om uw sportcarrière op gelijkwaardige manier uit te bouwen als iedere Iraniër, niet verenigbaar is met het gegeven dat u was opgenomen in de nationale ploeg en zelfs in het buitenland deelnam aan wedstrijden. U verklaarde omwille van uw afkomst te zijn uitgesloten voor een reis naar Syrië. Uit uw verdere verklaringen en uit de door u neergelegde documenten blijkt echter dat u wel naar Wit-Rusland en Dubai reisde in het kader van een deelname aan wedstrijden (CGVS 29/11/2007 p.24,25). U maakte in Iran ook deel uit van de overheidsgroepering Bassidj (CGVS 29/11/2007 p.22). In verband met de discriminatie beweerde u tevens nooit te zijn beloond voor uw sportprestaties, noch enige vergoeding te hebben ontvangen voor uw werk in sportscholen (CGVS 29/11/2007 p.6,7,8 en CGVS 07/10/2008 p.8). Ter staving van deze verklaringen legt u een hele reeks documenten neer, zoals brieven van verantwoordelijken en hooggeplaatste personen, die in hun schrijven aan de betrokken diensten vragen om u met een gepaste vergoeding te belonen. Uit niets blijkt dat u alsnog niet zou zijn vergoed voor uw prestaties. Gevraagd of u elders betaald werk zocht, verklaarde u dat er via uw sportvereniging en via de algemene gouverneur van Khuzistan aanbevelingen werden gestuurd naar plaatselijke bedrijven (zie groene map document 26 en document 40). Uit het feit dat de bedrijven u niet contacteerden om te komen werken, kan echter niet zonder meer besloten worden dat u omwille van uw afkomst zou zijn genegeerd (CGVS 07/10/2008 p.7,8). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier werd gevoegd, blijkt niet dat de Arabische bevolking geen recht zou hebben op (betaald) werk. Wel blijkt dat Arabieren in het zuiden van het land zijn achtergesteld op de arbeidsmarkt. Een belangrijke factor hierbij is echter de lage scholingsgraad, waardoor zij reeds voor vele jobs niet in aanmerking komen. Bovendien kampt Iran in het algemeen met een hoge werkloosheidsgraad. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u geen enkele poging heeft ondernomen buiten uw woonplaats naar betaald werk te zoeken (CGVS 29/11/2007 p.9 en CGVS 07/10/2008 p.7,8). Het niet onmiddellijk vinden van werk op zich is een probleem van socio-economische aard, dat niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw probleem met het niet krijgen van een stuk grond waarvoor u reeds betaald had, dient verder te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u de betaalde som alsnog niet zou kunnen terugkrijgen via een gerechtelijke procedure. U stelde dat u het stuk grond werd geweigerd omdat u een Arabier bent. Uit één van de door u neergelegde documenten blijkt echter dat de beslissing, geen sportlui meer te sturen voor het bekomen van een stuk grond, een algemene maatregel is (zie groene map document 35). Uit de door u neergelegde documenten blijkt bovendien duidelijk dat u recht hebt de som terug te vorderen (zie groene map document 32). Gevraagd of u een poging ondernam het geld terug te krijgen, verklaarde u geen gerechtelijke stappen te hebben ondernomen omdat u had vernomen dat de hele zaak lang zou aanslepen (CGVS 07/10/2008 p.5).

Gezien uw eerdere inspanningen om vergoedingen te bekomen, is uw passieve houding in deze zaak weinig overtuigend.

Wat betreft uw schorsing uit verschillende sportdisciplines waarin u actief was, dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat u zich nooit informeerde wat als officiële reden was opgegeven in deze zaak (CGVS 07/10/2008 p.10,11). Uit uw verklaringen en de talrijke documenten die u neerlegt blijkt nochtans dat u persoonlijk goede contacten onderhield met verschillende hooggeplaatste functionarissen. Uit enkele documenten blijkt bovendien dat u ondanks uw schorsingen toch de mogelijkheid had om opleidingen te volgen. Gevraagd hoe u dan na de schorsing een certificaat verkreeg, verklaarde u enkel dat u de lessen kon volgen omdat u ervoor betaalde, maar dat het certificaat voor u geen waarde had (CGVS 07/10/2008 p.10). Die uitleg is geenszins afdoende. Hierbij dient tevens te worden bemerkt dat een schorsing vaak een tijdelijke maatregel is, die na een bepaald termijn opgeheven kan worden. U heeft op geen enkele manier aannemelijk gemaakt dat deze regel niet op u van toepassing zou zijn.

Alle bovenstaande vaststellingen doen nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

De elementen die wijzen op een gebrek aan geloofwaardigheid zijn van die aard dat ze het onmogelijk maken een correct beeld te vormen van uw ware achtergrond, de werkelijke redenen van uw vlucht en uw eventuele relaties met de autoriteiten. Tevens maken zij een beoordeling van het risico op vervolging ten gevolge van de acties waaraan u in België deelnam onmogelijk. Voor dit laatste is het immers van fundamenteel belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw gebrek aan geloofwaardigheid maakt u die beoordeling onmogelijk.

Met betrekking tot uw politiek activisme in België dient te worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal niets eensluitend zijn. Zo verklaarde u op uw gehoor op 29 november 2007 dat u op geen enkele manier sympathieën koestert voor politieke (oppositie)partijen en/of verenigingen en/of het deelnemen aan oppositieactiviteiten in België (CGVS 29/11/2007 p.3,4). Op 7 oktober 2008 haalde u plots aan dat u lid zou zijn van de "Jebhe Demokratia Shabiya al Ahwaziya" (Ahwazi Democratic Popular Front) en dat u steeds de intentie had deel te nemen aan politiek getinte activiteiten (CGVS 07/10/2008 p.12). Aan uw bewering, dat u op aanraden van uw dossierbehandelaar op het Commissariaat-generaal, enkele dagen na uw eerste gehoor besloot contact te zoeken en activiteiten te ontwikkelen (CGVS 03/11/2008 p.4), kan geen enkel geloof worden gehecht. Nergens uit de opeenvolgende gehoorverslagen blijkt dat u zou zijn verzocht contact te zoeken met partijen/organisaties en/of politieke activiteiten te ontwikkelen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook ernstig te worden getwijfeld aan uw politiek engagement. Waar u aanvankelijk verklaarde lid te zijn van de ADPF (CGVS 07/10/2008 p.12), verklaarde u bij uw volgend gehoor enkel sympathisant te zijn (CGVS 03/11/2008 p.7). U blijkt niet op de hoogte van de procedure om lidmaatschap te verwerven, hoewel u beweerde dit voorstel te hebben gekregen en dit zelfs te overwegen (CGVS 29/11/2007 p.4 en CGVS 03/11/2008 p.7). Gevraagd naar de strekking van uw partij verklaarde u dat ze links noch rechts zijn (CGVS 03/11/2008 p.8) en meende u zich niet terug te vinden in de marxistische leer (CGVS 03/11/2008 p.10). Nochtans is het marxisme een uitgangspunt van voornoemde partij. U beweerde bovendien eerst de ideologie van de ADPF te hebben bestudeerd (CGVS 03/11/2008 p.3). Van de oprichter van de partij, Mahmud Mazreh, blijkt u nooit te hebben gehoord, noch weet u wanneer en in welke context de partij werd opgericht (CGVS 03/11/2008 p.9,10).

Voorts zou u slechts éénmaal hebben deelgenomen aan een manifestatie ten voordele van de culturele rechten van de Azeri minderheid. Gevraagd welke partij de manifestatie organiseerde verklaarde u enkel dat het Azeri-Turken waren, maar wist u de naam van de betrokken partij of organisatie niet (CGVS 03/11/2008 p.11). Op de betoging was u overigens aanwezig als een gewone deelnemer en vervulde u geen leidinggevende of organisatorische rol. Ook bent u nooit een spreekbuis geweest in de media (CGVS 03/11/2008 p.11,12). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat de Iraanse instanties ervan uitgaan dat veel Iraanse asielzoekers in het buitenland oppositieactiviteiten ontwikkelen om na hun vlucht een (bijkomend) asielmotief te kunnen aanhalen. Meestal gaat het hierbij om steunactiviteiten en het deelnemen aan betogingen. De meeste groepen in ballingschap hebben hun basis in West-Europa en de V.S. en onderhouden geen organisatie in Iran zelf. Er moet van worden uitgegaan dat de Iraanse autoriteiten de oppositiegroepen die in het buitenland actief zijn nauwlettend in het oog houden. Een reëel risico bij een terugkeer naar Iran bestaat er volgens de informatie echter alleen voor leidende figuren van oppositiegroepen die nadrukkelijk in de openbaarheid treden. Uit de beschikbare informatie blijkt eveneens dat gewone aanhangers van oppositiepartijen met beperkte activiteiten –zoals u- bij terugkeer naar Iran geen problemen hebben te vrezen. In het licht van bovenstaande vaststellingen kan bezwaarlijk gesteld worden dat u het risico loopt gevisieerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van

uw activiteiten in het buitenland. In het licht van bovenstaande vaststellingen kan bezwaarlijk gesteld worden dat u omwille van uw loutere deelname aan een manifestatie het risico loopt geïdenterd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De kopieën van uw identiteitsdocumenten tonen uw afkomst en identiteit aan, maar daar werd in bovenstaande vaststellingen nergens aan getwijfeld. De documenten die betrekking hebben op uw sportactiviteiten kunnen enkel uw verklaring staven dat u een sportman was in Iran en dat u in België deelnam aan een bokswedstrijd. Deze feiten worden door mij niet in twijfel getrokken. De informatie betreffende de problematische situatie van de Ahwazi betreft dan weer een algemene situatie waaruit geen individuele vervolging van u kan afgeleid worden. Hetzelfde kan gezegd worden over een internetartikel over de discriminatie van minderheden in Iran. Een weblog waar wordt geschreven over problemen van Hamid Bani Nabi bij de registratie van een stuk grond kan niet weerhouden worden gelet op het niet-objectieve karakter ervan. De attesten van de ADPF bevestigen enkel dat u door bovengenoemde partij als sympathisant wordt beschouwd, maar toont geenszins uw beweerd politiek engagement aan. De foto's van u op een manifestatie in september 2008 bevestigen uw deelname aan deze activiteit in België, die door mij niet wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève en van de artikelen 48 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De middelen die door verzoeker worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.3. De Raad dient erop te wijzen dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

2.4. De Raad stelt in eerste instantie vast dat, daargelaten de vraag of de door verzoeker voorgehouden discriminaties (met betrekking tot het als topsporter niet mee mogen op reis gaan naar Syrië, het niet vinden van werk ondanks aanbevelingsbrieven en het niet verkrijgen van een stuk grond) geloofwaardig zijn, dit niet de reden is waarom verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten. De discriminaties staan aldus niet in rechtstreeks oorzakelijk verband met zijn vlucht en kunnen bijgevolg niet dienend worden aangebracht. Daarenboven wijst de Raad erop dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). De Raad is echter van oordeel dat verzoeker, die zich in zijn verklaringen steunde op discriminatie vanwege zijn Arabische afkomst, waardoor hij het onder andere moeilijk zou hebben om werk te vinden en om een stuk grond te verkrijgen, hoewel hij meent hierop recht te hebben gelet op zijn statuut van topsporter, niet aannemelijk maakt dat de discriminaties waarvan hij al dan niet het slachtoffer zou zijn geweest, wijzen op een systematische en persoonsgerichte vervolging.

2.5. De Raad merkt op dat betreffende de door verzoeker bijgebrachte convocatie, die het gevolg is van de rechtstreekse vluchtaanleiding van betrokkene, meer in het bijzonder vloeken op de geestelijke leider Khamenei en president Ahmedinejad, uit informatie in het administratief dossier, met name uit het antwoorddocument van Cedoca van 20 juni 2008 met referte IR2008-003w, blijkt dat dit document een vals stuk betreft. Dit antwoorddocument vermeldt dat desbetreffende informatie afkomstig is van twee vertrouwensadvocaten in Iran die onafhankelijk van elkaar dit stuk beoordeelden. Beide advocaten werken sinds enkele jaren samen met twee Westerse ambassades in Teheran voor de authenticatie van documenten. Beide personen hebben een jarenlange ervaring op juridisch gebied en hebben de reputatie zeer deskundig te zijn op het vlak van authenticatie van gerechtelijke documenten. Ze staan als betrouwbaar, onafhankelijk en deskundig bekend. Hun deskundigheid werd door de Belgische ambassade in Teheran evenals door twee andere Europese ambassades kritisch geëvalueerd en bevestigd (administratief dossier, stuk 24, deel 1, p.1). De analyses van het door verzoeker neergelegde stuk geven duidelijk aan omwille van welke redenen er geen geloof kan gehecht worden aan de authenticiteit van dit document. Beide advocaten concluderen dat het bijgebrachte document vals is. Zo stellen zij vast dat deze convocatie ondeskundig is opgesteld, geen stempel draagt, geen spoor van betekening vertoont, dat een convocatie van de politie voor de dag zelf onwaarschijnlijk is, dat de politie zich niet kan in de plaats stellen van de procureur en evenmin betrokkene kan verhoren en indien wel dit stuk in elk geval geen nummer zou dragen waardoor het immers officieel wordt (Cedoca-antwoorddocument p.2).

Waar verzoeker opwerpt dat dit document wel een dagtekening bevat maar geenszins een datum van verplichte aanmelding bij de ordediensten merkt de Raad op dat deze convocatie inderdaad als dagtekening 07/07/1386 (Perzische kalender) draagt doch uit de vertaling van dit document (stuk 23, deel 1) blijkt dat hij zich nog "*deze dag*" moet aanmelden.

Betreffende verzoekers finale opmerking dat de convocatie – gezien het briefhoofd – een officiële brief van de stad is en de documenten van de politie nooit een stempel dragen, doch enkel worden getekend, en dit in tegenstelling tot de gerechtelijke documenten, stelt de Raad vast dat deze opmerking slechts een blote bewering betreft die niet door concrete gegevens wordt onderbouwd.

De verwerende partij oordeelde bijgevolg terecht dat aan de authenticiteit van dit document geen enkel geloof kan worden gehecht. Daarenboven wijst de Raad erop dat het gebruik van anonieme experts het geloofwaardig karakter hiervan niet ondermijnt. Gelet op het feit dat verzoeker nalaat aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat de informatie waarop de verwerende partij zich steunt, welke gebaseerd is op objectieve bronnen, niet correct zou zijn, wordt de analyse van voormeld antwoorddocument door de Raad overgenomen.

Tevens wijst de Raad verzoeker erop dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat niettegenstaande verzoeker nog contact heeft met zijn familie, onder meer zijn broer en moeder (gehoorverslagen CGVS, administratief dossier stukken 4, 8 en 13, respectievelijk p. 12; 2 en 30-31), hij geen verdere informatie kan verstrekken over de gevolgen van zijn voorgehouden problemen. De vaststelling dat verzoeker contact heeft gehad met verschillende van zijn familieleden doch hij geen vragen heeft gesteld aangaande de problemen ten aanzien van zijn persoon, wijst op een desinteresse die van aard is de ernst van zijn ingeroepen vrees voor vervolging dermate te relativiseren dat ze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas. Dit klemmt des te meer nu verzoeker zelf verklaard heeft dat de gerechtelijke gevolgen op zijn niet verschijnen bij de ordediensten in navolging van de voorgelegde convocaties hem niet interesseren en hij hier niet naar geïnformeerd heeft bij zijn ouders (gehoorverslag CGVS, administratief dossier stuk 13, p. 31). Echter moet ook de asielzoeker, zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële informatie en/of stavingstukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoeker betreffen is het niet kennelijk onredelijk om te verwachten dat hij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige informatie/stavingstukken te verzamelen. Er bestaan immers tal van mogelijkheden om de geloofwaardigheid van het relaas aan te tonen, onder meer door een origineel van de desbetreffende convocaties voor te leggen welke hij via contact met zijn familieleden had kunnen bekomen.

De misleiding, die de voorlegging van een vals stuk beoogt, moet worden aangerekend aan degene die er gebruik van maakt en ten bate van wie het wordt voorgelegd. De voorlegging van dergelijk vals document volstaat om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas. Bovendien ondermijnt de flagrante desinteresse van verzoeker naar de gerechtelijke gevolgen van deze convocaties verder de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Indien het relaas ongeloofwaardig is, moet niet worden getoetst aan het bepaalde in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (RvS 26 september 2008, nr. 186.528; RvS 18 juni 2004, nr. 132.690).

In hoofde van verzoeker kan betreffende de voorgehouden gebeurtenissen in zijn land van herkomst geen vluchtelingenrechtelijke vrees in aanmerking worden genomen.

De Raad stelt met betrekking tot verzoekers voorgehouden oppositioneel politieke engagement in België vast dat uit de informatie in het administratief dossier (stuk 24, deel 7, *Subject Related Briefing "Iran" – "Risico gedwongen terugkeer"* van 25 november 2008), die gesteund is op objectieve bronnen, blijkt dat enkel leidinggevende figuren van oppositiebewegingen die ook met name in de openbaarheid treden een reëel risico lopen bij een terugkeer naar Iran. Op basis van verzoekers verklaringen, die steun vinden in het administratief dossier, komt de Raad tot de vaststelling dat verzoeker evenwel niet tot deze groep behoort.

Immers blijkt dat verzoeker zich pas in oktober 2008 aansloot bij de Ahwazi Democratic Popular Front (ADPF) nadat hij eerder tijdens zijn eerste interview bij verwerende partij verklaard had dat hij op geen enkele manier sympathieën koesterde voor politieke (oppositie)partijen en/of verenigingen en/of het deelnemen aan oppositieactiviteiten in België (gehoorverslag CGVS, administratief dossier stuk 13, p. 3-4). Daarenboven blijkt tevens dat verzoekers activiteiten zich beperken tot een éénmalige deelname aan een manifestatie als een gewone deelnemer en vervulde hij geen leidinggevende of organisatorische rol. Evenmin is verzoeker ooit spreekbuis geweest in de media (gehoorverslag CGVS, administratief dossier stuk 4, p. 11-12).

Gelet op bovenstaande vaststellingen is de Raad van oordeel dat, gezien de low profile activiteiten van verzoeker, niet kan gesteld worden dat hij als een uitgesproken activist tegen het Iraanse regime in de openbaarheid is getreden. In het licht van deze vaststellingen kan dan ook terecht worden gesteld dat bij een eventuele terugkeer naar Iran verzoeker geen risico loopt geviséerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omdat hij omwille van

zijn activiteiten in België als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitische regime in zijn land van herkomst zou worden aanzien.

Betreffende de overige door de verzoeker voorgelegde documenten die door de verwerende partij werden besproken en gemotiveerd en waarbij verzoeker deze motivering ongemoeid laat, wijst de Raad erop dat documenten kunnen worden bijgebracht en aangehaald ter ondersteuning van het voorgehouden relaas van de feiten, doch niet vermogen een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

2.6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>)."

Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, wijst de Raad erop dat, zoals reeds werd vastgesteld, verzoekers asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig is en hij niet ressorteert onder het profiel van een leidinggevende figuur van een oppositiebeweging die met name in de openbaarheid treedt waardoor hij geen risico loopt bij terugkeer naar Iran. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas en evenmin op zijn voorgehouden status van réfugié sur place teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas. De Raad stelt echter vast dat verzoeker met zijn stelling dat *'Iran tot op heden een land (is) die de mensenrechten met de regelmaat van de klok schendt'* niet aantoonst dat er in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden aangenomen.

2.8. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat beide middelen niet kunnen worden aangenomen. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 13 maart 2009 door:

dhr. J. BIEBAUT wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT.